

Hodalsbudeia v. Aud Lillian Holøien Rye, er et enkeltmannsforetak, som driver med matservering, matlaging og produksjon av kjøtt og skinn fra gammalnorsk spælsau.

Kjøtttråvarene er fra dyr som har hatt frihet og beitet i utmarka, og fjellet. Fra fjell, vann skog og jord til bord. Altså ekte kortreist mat med historie, sjel og identitet.

Vi vet hva vi spiser og serverer, fordi vi henter mesteparten av maten sjøl, gjennom jakt, fiske og bærsanking.

Alle disse turene på vannet, i skogen, på fjellet, skaper alle historiene til maten.

Jeg elsker stillheten, roen og ensomheten i fjellet. Det er faktisk en av grunnene til at jeg bosatte meg her i Hodalen.

Men hvordan blir det og gå i fjellet på jakt, sanking og tur, om hele området skal bygges ut med vindindustri og ødelegges?

Raseres og fylles med monsterturbiner?

Hva med stillheten, roen og ensomheten da??

Hva med alle råvarene jeg sanker her i området, hvordan kan jeg vite om de er rene eller forurenset?

Hva med områdene de vokser på?

Hva med alle insekter som skal pollinere plantene våre?

Hva med bærene jeg skal sanke, om insektene blir borte?

Hva med fuglene som får slått av vingene og dør?

Hva med myrområdene med torvmosearter??

Hva med oss som bor, lever og ånder her?

Ja, hva med oss?

Har vi ikke noe vi skulle ha sagt?

Vi som faktisk har vårt livsgrunnlag her!!

Fra barnsben av, er jeg opplært av mine forfedre til å fare med største varsomhet ute i naturen. Ikke ødelegge noe, ikke kaste noe.

Når vi jakter prøver vi å være veldig forsiktig så det ikke blir for mye spor i terrenget når vi frakter hjem fangsten. Men det er jo nesten latterlig når vi tenker på ødeleggelsene som blir av ferdselen i området om det blir utbygging av vindkraft. De får jo ødelegge alt som de vil, da blir jo ingen hensyn tatt.

Jeg har prøvd og lære mine barn at de skal ta vare på naturen, samtidig som de har fått kjenne gleden og lykken som naturen gir oss. Gleden av å høste av naturens overskudd, være ydmyk overfor alt som lever der ute.

Nå har jeg fått barnebarn, og vil av hele mitt hjerte at de skal få være med å oppleve alt dette. Få kjenne på stillhet, se og oppleve naturskjønne fjellområder som mennesket ikke har tuklet med og ødelagt.

Villreinjakt Tolga Østfjell

La meg få slippe å sitte med mine barnebarns side og fortelle dem om at her jaktet bestemor villrein en gang i tiden. En gang da soloppgangen og solnedgangen gikk inn i den stille skjønne evigheten. Før bråket av vindturbinene var der, og forstyrret livsgrunnlaget for alt som levde der inne.

Med dette lille verset, som er skrevet på en tur til Stortjønnbua inne på Tolga Østfjell, vil jeg innstendig be om at hele området i Nordre del av Hedmark må trekkes ut av nasjonal ramme for vindkraft. La våre barnebarn få oppleve ren, stille, vakker og urørt natur!! Vi skylder dem faktisk det. Klimaet vårt reddes ikke av at vi ødelegger så store naturområder i Norge, for å eksportere billig kraft til utlandet, der profitten tilfaller storkapitalen.

Stillhet.

Rundt meg er det tyst og stille,
bare en liten flue som lot seg forville.
Inn i den varme bua, den sitter i glaset,
bare lyden av den kan være litt kjaset.

Ute i naturens herlige rike,
mine øyne fra idyllen ikke kan vike.
Her kan du alltid få være i fred,
du trenger jo ikke ha noen med.

Sitte og fundere og tenke over livet,
alt dette som ble oss givet.
Det roer ned hele min sjel,
og gjør at jeg føler meg fullkommen og hel.

Et avbrekk i livet det gir meg et rom,
til virkelig å tenke meg om.
Hva som egentlig betyr noe, og hva som er tomt!
og gå glipp av dette det er for dumt!!